

en Følelse af Ubehag blev alligevel tilbage. Svo-
gerens Haandskrift mindede ham saa pinligt om
det stadig uløste Pengespørgsmaal, der hver Aften
skaffede ham nogle kvalfulde Øjeblikke, inden
han faldt i Søvn.

Han lagde Brevet ulæst tilside, — Forretninger
maatte vente til imorgen. Idet han derpaa vilde
gaa tilbage til Dagligstuen, fik han i sin Jakke-
lomme fat paa en lille lysegraa Bylt. Det viste sig
at være Ingers Handsker. Et Par bløde, ru, saa-
kaldte Randers Handsker, ganske nye.

Det var dog ikke helt tankeløst, han havde be-
holdt dem derude i Skoven. Han havde følt en
sær Glæde ved at bære paa noget, der tilhørte
hende. Under den hovedkuls Afsked havde han
saa glemt at levere dem tilbage.

Han foldede dem nænsomt ud og betragtede
dem længe. Han førte dem op til sit Ansigt, ind-
drak begærligt deres Duft og smilte tungt. Her
havde han jo det fornødne Paaskud for at forny
sit Besøg i Præstegaarden allerede den næste Dag,
tænkte han . . . Eller . . .

Var det maaske raadeligst for ham at lade være?
Stod han ikke Fare for at blive forelsket, der-
som han saae hende oftere? Den gamle Adam
rørte sig atter i ham. — Men hvortil skulde det
føre? Nogen ny Kærlighed havde han dog ingen
Ret til. Fra Livets Blomsterstier havde han for
Resten af sit Liv lukket sig ude . . . om han over-
hovedet nogensinde havde kendt dem.